

PRZĘDZIONY (2) *part praet pass pf*

o jasne.

pl N subst przędzion(e) (1). *♦ I n* przędzion(e)mi (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów) s.v. prząść.

Wykonany przędzeniem; netus Cn (2) : Linamentum, Przędziwo/ yáko yeft len/ nići przędzione. Mqcz 195a.

Przen (1) : Qui limulat verbis, nec corde est fidus amicus. To iest/ Kto słowy przędzionemi przyiaźń pokázuie/ Niewierz mu nigdy/ bo cię łercem nie miłuie. ModrzBaz 65v.

Cf PRZĄŚĆ

DDJ